

Qui paga per la grip aviària?

PETER SINGER

PROFESSOR DE BIOÈTICA A LA UNIVERSITAT DE PRINCETON (EUA)

Fa cinquanta anys, els criadors de pollastres dels Estats Units van descobrir que si mantenien les seves aus en coberts podien produir pollastres per al consum de manera més barata i amb menys treballs que mitjançant els mètodes de corral tradicionals. El nou mètode es va generalitzar: l'aviram va desaparèixer dels camps i dels galliners i va quedar confinat en llargs coberts sense finestres. Havia començat la indústria de la cria intensiva.

No s'anomena així només perquè els coberts semblen fàbriques. Tot en aquest mètode de producció s'orienta a fer dels animals vius màquines de convertir gra en carn o ous al mínim cost possible.

Si entreu en un d'aquests llocs (si el propietari us ho permet), hi podreu trobar fins a 30.000 pollastres. El Consell Nacional del Pollastre (l'associació comercial de la indústria nord-americana de cria de pollastres), recomana una densitat de 21,5 cm² per au, menys que la grandària estàndard d'un full de paper de mecano-grafiar. Quan els pollastres arriben a tenir el pes apropiat per a la seva comercialització, ocupen del tot l'espai assignat per al seu joc. Cap pollastre no pot moure's sense haver de passar per sobre d'altres aus. En la indústria de l'ou, les gallines tot just poden moure's, ja que estan apinyades en gàbies de filferro, el que fa possible apilar-les en capes, l'una damunt de l'altra.

Els ecologistes assenyalen que aquest mètode de producció no és sostenible. Per començar, depèn de l'ús d'energia de combustibles fòssils per il·luminar i ventilar els coberts i per transportar el gra de què es nodreixen els pollastres. Quan aquest gra, que els humans podrien menjar directament, es dona als pollastres, n'usen una part per crear ossos, plomes i altres zones del cos que no podem menjar. De manera que, al final s'obté menys aliment

que el que se'ls dona a les aus (i menys proteïnes també), mentre que la deixalla dels excrements concentrats dels pollastres provoca una greu contaminació en els rius i les aigües superficials.

Els promotors dels drets dels animals protesten, tot argumentant que apinyar els pollastres els impedeix de formar una bandada natural, els causa estrès i, en el cas de les gallines apilades, els impedeix fins i tot estirar les ales. L'aire dels coberts té un alt contingut en amoníac procedent dels excrements que, normalment, s'acumulen durant mesos abans de ser netejats (en alguns casos, per més d'un any). Els experts mèdics adverteixen que, ja que a les aus se'ls administra antibiòtics de manera regular per fer que creixin en condicions tan apinyades, brutes i plenes de tensió, els bacteris resistents als antibiòtics podrien convertir-se en una amenaça per a la salut pública.

No obstant això, i a pesar d'aquestes crítiques ben fonamentades, en els últims 20 anys la indústria de cria intensiva (no tan sols de pollastres, sinó també de porcs, vedells de llet, vaques productores de llet i, en menjadores a l'aire lliure, altre tipus de bestiar) s'ha estès amb rapidesa en els països en desenvolupament, especialment a l'Àsia. I ara estem descobrint que les conseqüències poden ser molt més mortíferes que les que mai no hauríem imaginat.

Com va assenyalar Earl Brown, viròleg de la Universitat d'Ottawa —després d'un focus d'influença aviària al Canadà—, «la cria altament intensiva de pollastres és un ambient perfecte per generar un agressiu virus de grip aviària».

D'altres experts hi coincideixen. L'octubre de 2005, un destacament especial de les Nacions Unides va identificar com una de les causes fonamentals de l'epidèmia de grip aviària «els mètodes de cria que apinyen grans quantitats d'animals en espais reduïts».

Els partidaris de la indústria de cria intensiva sovint argumenten que la grip aviària pot ser propagada per bandades d'aus criades a camp obert, ànecs salvatges o altres aus migratòries que poden entrar en contacte amb les aus de camp obert per alimentar-se amb elles, o bé pel fet que poden deixar caure els seus excrements quan hi volen per damunt. Però, com Brown ha fet notar, els virus trobats

encara, les instal·lacions de cria intensiva no són segures biològicament: amb freqüència estan infestades de ratolins, rates i altres animals que poden transportar malalties.

Fins ara, una quantitat relativament petita de persones ha mort per l'actual soca d'influença aviària, i sembla que totes han estat en contacte amb aus infectades. Tanmateix, si el virus muta en una forma transmissible entre humans, la quantitat

tres mesures de prevenció. No obstant això, ara està clar que aquesta despesa governamental és en realitat una mena de subsidi a la indústria avícola i, com la majoria dels subsidis, és una mala tàctica econòmica. La indústria de cria intensiva es va generalitzar perquè semblava ser més barata que els mètodes més tradicionals. De fet, era més barata només perquè passava alguns dels seus costos als altres, per exemple a les persones que vivien aigües avall o que rebien el vent que passava per les instal·lacions avícoles, i que per aquesta causa ja no van poder gaudir d'aigua o d'aire nets.

Ara veiem que aquests solament eren una petita part dels costos totals. La indústria de cria intensiva està passant-nos costos (i riscos) molt majors a tots nosaltres. En termes econòmics, aquests costos han de ser «internalitzats» pels productors avícoles de cria intensiva en comptes d'haver-los de pagar tots nosaltres.

No serà fàcil de fer, però podria ser un bon inici que s'apliqués un impost als productes de la indústria de cria intensiva fins que es recaptin prou fons per finançar les precaucions que els governs prenen o hauran de prendre contra la influència aviària. Aleshores, potser veurem que, al capdavant, el pollastre produït per la cria intensiva en realitat no és tan barat.

Traducció de Xavier Borràs

© PROJECT SYNDICATE, 2005
www.project-syndicate.org

EL 2005 LA REVISTA *TIME* VA NOMENAR PETER SINGER COM UNA DE LES 100 PERSONES MÉS INFLUENTS AL MÓN, PELS SEUS DEBATS DESAFIADORS SOBRE L'AVORTAMENT, L'ENGINYERIA GENÈTICA, I ELS «DANYS COL·LATERALS» ALS CAMPS DE BATALLA. COM A PROFESSOR DE BIOÈTICA EN EL CENTRE PER A VALORS HUMANS DE LA UNIVERSITAT DE PRINCETON, SINGER NO SOLAMENT ÉS EL MÉS QUALIFICAT PER DISSECCIONAR AQUESTS AFERS, SINÓ QUE, DE VEGADES, TAMBÉ ÉS EL MÉS CONTROVERTIT. ELS SEUS LLIBRES MÉS RECENTS SÓN *WRITINGS ON AN ETHICAL LIFE* I *ONE WORLD*, I ACTUALMENT N'ESTÀ ENLLISTINT UN SOBRE ÈTICA I ALIMENTACIÓ.

en les aus salvatges generalment no són gaire perillosos.

Per contra, només quan aquests virus ingressen en els recintes de cria avícola d'alta densitat muten en alguna cosa molt més agressiva. En contrast, les aus criades amb mètodes tradicionals tenen més probabilitats de ser més resistents a la malaltia que les aus estressades i genèticament similars, que són mantingudes en sistemes de confinament intensiu. Més

de morts podria arribar a centenars de milions.

Els governs estan prenent mesures per preparar-se davant d'aquesta amenaça. És bo que ho facin. Fa poc, el Senat dels EUA va aprovar destinar 8 mil milions de dòlars per a l'avitallament de vacunes i altres medicaments que ajudin a prevenir una possible epidèmia de grip aviària. D'altres governs ja han gastat desenes de milions en vacunes i al-

